

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ ἐκ Μολύβου τῆς νήσου μας καὶ ἐν Χούλ τῆς Ἀγγλίας διαμένων λόγιος καὶ ποιητὴς κ. Κ. Κ. Μιχαηλίδης, ὁ γνωστός ὡς διηγηματογράφος κυρίως ὑπὸ τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον Ἀργύρης Ἐφταλιώτης, μᾶς ἐστειλε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον εὐχαριστοῦντες θερμῶς τὸν φίλον λόγιον διὰ τὰς περὶ τῆς «Χαραυγῆς» εὐμενεῖς κρίσεις καὶ τὰς εὐχὰς του. Προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν ἓνα χαριτωμένον διήγημά του, γραφὲν διὰ τὴν «Χαραυγὴν».

Ἀγαπητή μου «Χαραυγή»,

Ἔλαβα σήμερον τὸ πρῶτο σου φύλλο, εἶδα τὶς πρῶτες σου τὶς ἀχιτίδες. Μόνο τὸ ποῦ εἶσαι τὸ πρῶτο περιοδικὸ ποῦ θαρρῶ τυπώθηκε στ' ἀγαπημένο μου νησί, μόνο αὐτὸ ἔσωνε νὰ μοῦ δώσῃ κάποια ἀνατριχίλλα χαρᾶς, κάποια συγκίνηση σὰν τὴ συγκίνηση ποῦ μὲ συνεπῆρε μιὰ πρωϊνὴ πέρσι, ὅταν περνοῦσα ἀπὸ κάτι μαγευτικὰ περιγιάλια ταξιδεύοντας ἀπὸ τὸ Κάστρο κατὰ τὰ βορεινὰ τοῦ νησιοῦ μας, ἐκεῖ ποῦ πρωτόειδα τὸ φῶς, ποῦ πρωτόνοιωσα τὴν ἀγάπη καὶ τὴ ζωὴ. Καὶ νὰ δῆς τί περιέργο. Χαραυγὴ εἶτανε καὶ τότες. Σκοτάδι ὀλόμπροστά μου, οὐράνιες φωτοπλημμύρες στὰ πέλαγα, στὸν ὀρίζοντα. Ἔτσι σὲ φαντάστηκα κ' ἐσένα, ὅταν πρωτοεγῆκες κ' ἄπλωσες τὰ γλυκόφωτα τὰ φτερούγια σου. Μέσα σὲ μιὰ σὰν καταχνιά, ποῦ καθαυτὸ σκοτάδι δὲν μπορῶ πιά νὰ τὴν ὀνομάσω, μὰ μήτε βέβαια καὶ μέρα δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ τὴν πῶ, κ' ἴσως ἴσως μήτε καθαυτὸ πρωϊνὴ, εἰδεμὴ θ' ἄβλεπαν τὴν ἀλήθεια μερικοὶ σας αὐτοῦ, ποῦ ἀκόμα κοιμοῦνται κάτω ἀπὸ παχιὰ παλαιῖκα παπλώματα, καὶ ρουχαλιζοῦνε μάλιστα κάποτες.

Βλέποντάς σου τὸ γλυκό, τ' ἀχιτιδόφωτο χαμόγελο, σοῦ τὸ λέω χωρὶς διαταγμό, ὄχι πιά πῶς ἐλπίζω, μὰ πῶς **προβλέπω** χρυσὰ μελλούμενα στὴ ζωὴ σου, καὶ σοῦ στέλνω τοὺς πιὸ γκαρδιακοὺς μου χαιρετισμούς.

Κάποιος μας φίλος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆ πῶς μὲ θυμῆθηκες στὶς πρῶτες σου ὥρες, καὶ πῶς ζήτησες τὴν ταπεινὴ μου συνεργασία στὸ ξαναγεννητικὸ σου ἔργο. Ἐγὼ ὅμως λέω πῶς οἱ νέοι, καὶ μονάχα οἱ νέοι πρέπει νὰ μᾶς τὸ κάμουν αὐτὸ τὸ ἔργο. Ἐμεῖς οἱ παλιοὶ (ὄχι ὅμως καὶ παλαιῖκοὶ) δουλέψαμε σὲ ἄλλους καιροὺς, καὶ μπορεῖτε νὰ μᾶς ὀνομάσετε ἐμᾶς εἶδος **προλαλητάδες** σας. Καὶ **πετεινοὺς** σας νὰ μᾶς πῆτε δὲ μὲ πειράζει. Ὁ πετεινός, ὅσο κ' ἂν ἔχη κακὴ φήμη γιὰ τὰ λιγοστά του μυαλά, ἔχει ὅμως πάντα ἀρκετὰ γιὰ νὰ προβλέπῃ καὶ νὰ προλαλή τὸ **φῶς**. Ἀηδόνι ὅμως δὲν εἶναι. Ἀηδόνια σοῦ χρειάζονται ἐσένα, Χαραυγὴ μου, κ' αὐτὰ νὰ γυρέψης.

Μὲ πολλὴ ἀγάπη,

Ἀγγλία, 11-11-10. — Ἀργύρης Ἐφταλιώτης.